ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α

Λ' ἡ νειτονιὰ χαζεύει μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι ποὺ φεγγοβολεῖ στὴ σκοτεινιὰ κι' ἀντηχεῖ στὴν ἡσυχία τοῦ νυχτερινοῦ δρόμου. Ἀπέξω εἶνε σταματισμένα ἁμάξια κι' αὐτοκίνητα. Κάθε στιγμὴ φτάνουν κι' ἄλλα, παίρνουν σειρά, ἀποβιβάζουν μαυροφορεμένους κυρίους καὶ πολύχρωμες κυρίες, φεύγουν..

Ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ, ὑπηρέτες τοῦ μαγαζιοῦ, καλοντυμένοι, γελαστοί, ἀνοίγουν τὰ πορτόνια, ὑποδέχονται, ὁδηγοῦν, βοηθοῦν. Τόσος κόσμος! Εἶνε γάμος ἀνοιχτός. Ὁ Πετράκης ὁ Πετρόπουλος, ὁ πλούσιος ἐμπορος, παντρεύει τὴν κόρη του τὴ μεγάλη, τὴν Ἑλένη, μὲ τὸ Νῖκο τὸ Ζάτουρα, ἕναν ὄμορφο νέο, ἀπὸ καλὸ σπίτι, ὑπάλληλο σὲ μιὰ Τράπεζα.

Νά τος κιόλα, μὲ τὸ κομψὸ του φράκο, μὲ τὸ ψαλιδισμένο του μουστακάκι, μ' ἕνα ἄσπρο λουλοῦδι στὴ μπουτουνιέρα, φρέσκος, ζωηρός, χαρούμενος, μὰ καὶ σὰν ἀνήσυχος κάπου-κάπου, σὰν ἀφηρημένος... Στιγμὴ δὲν σταματᾷ σ' ἕνα μέρος· καὶ μὲ κανένα δὲν παραμιλεῖ. Ρωτᾷ, μὰ δὲν κάθεται νὰ πάρῃ ἀπάντηση· τὸν ρωτοῦν μὰ φεύγει χωρὶς νὰ παντήσῃ. Κι' οἱ φίλοι του γελοῦν :

« Τὶ συγκινημένος ποὺ εἶναι ἀπόψε ὁ Νῖκος !»

Ναί, ἔχει καὶ κρύβει μὲ κόπο συγκίνηση μεγάλη,. Μὰ τόσο μεγάλη, ὥστε δύσκολα θὰ τὴν δικαιολογοῦσε ἡ περίσταση. Τὶ διάβολο ! δὲν ἔκανε κανένα γάμο «μετ' ἐμποδίων»· δὲν ἔπαιρνε τὴν «κόρη τῶν ὀνείρων του» ὕστερ' ἀπὸ βάσανα καὶ χρόνια· οὔτ' ἔβαζε πάλι στὸ χέρι καμμιὰ τρανταχτὴ προῖκα ἢ καμμιὰ ἔκτακτη ὀμορφιά. Ἡ Ἑλένη, ἡ πρωτότοκη τοῦ κὺρ-Πετράκη, ἦταν ἕνα κορίτσι ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς τάξης της. Ὀμορφούλα, κομψούλα, μὲ λίγο πιάνο, μὲ λίγα γαλλικὰ καὶ μὲ πεντακόσιες μόνο χιλιάδες. (Ὁ πατέρας της μπορεῖ νὰ εἶχε· μὰ δὲν τῆς ἔδινε περισσότερα, γιατὶ λογάριαζε καὶ τὴ δεύτερη, τὴ Δώρα· λογάριαζε καὶ τοὺς τρεῖς μικρότερους γιούς.) Τοῦ Νίκου, ποὺ παντρολογιόταν ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἀφοῦ παντρεύτηκε κι' ἡ τελευταία του ἀδελφή, τοῦ τὴν προξένεψαν. Τὴν εἶδε, τοῦ ἄρεσε, τὴν στιμεύτηκε, τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ λιγάκι, τὴν ἀρραβώνιασε. Ἔ, ὕστερα ; Ἦταν λόγος νὰ κάνῃ ἔτσι ἐπειδὴ ἀπόψε θὰ τὴ στεφάνωνε καὶ θὰ τὴν ἔπαιρνε, πρῶτα στὴν Κηφισσιὰ γιὰ τὰ μελίμηνα κι' ὕστερα στὸ σπίτι του ;

Κι' ὅμως, νά ! Ὁ γαμπρὸς μὲ τὸ φράκο καὶ τὸ ἄσπρο λουλούδι ἔκανε... μὰ ξέρετε πῶς ἔκανε ; Σὰ νὰ φοβόταν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καμμιὰ καταστροφή. Νὰ τοῦλεγαν ἄξαφνα : «δὲ σοῦ τὴ δίνουμε, φεύγα !» Ἢ νἀρχόνταν, στὴ μέση τῆς τελετῆς, νὰ τὸν ἔπιαναν καὶ νὰ τὸν πήγαιναν στὴ φυλακὴ γιὰ κλέφτη ἢ συνωμότη.

Γι' αὐτὸ ἀποροῦσαν οἱ φίλοι του : «Συγκίνηση ποὺ τὴν ἔχει ἀπόψε ὁ Νῖκος !..»

Τοὺς ξέφυγε γρήγορα, τοὺς ἄφησε νὰ μαζεύονται καὶ νὰ περιμένουν στὰ σαλόνια,—ἕνα, δύο, τρία σαλόνια, καὶ τὸ χὼλλ τέσσερα, φωταγωγημένα, ἀνθοστόλιστα, γεμάτα γαμήλια δῶρα, βάζα, ἀγάλματα, σερβίτσια, ζαρντινιέρες,—κι' αὐτὸς ἀνέβηκε στὸ ἀπάνω. Ἐκεῖ ἦταν οἱ κάμαρες. Ἐκεῖ ἔντυναν τὴ νύφη.

Χτύπησε μιὰ πόρτα.

— Ποιός ;

— Ἐγώ... ἕτοιμη ;

— Ἄ, ὄχι, Νῖκο μου, ἀκόμα.

— Καλά, καλά...

Ἡ πόρτα ὅμως μισάνοιξε καὶ πετάχτηκε στὸ διάδρομο ἡ Δώρα.

Βοηθοῦσε, φαίνεται, στὸ ντύσιμο τὴν ἀδελφή της· ἀλλ' ἅμα ἄκουσε ἀπέξω τὸ Νῖκο, βγῆκε γιὰ νὰ ἰδῇ ..πῶς τοῦ πήγαινε τὸ φράκο...

Τὸν κάνει γελοῖο ;» εἶπε γελώντας καθὼς ἔμπαινε.

Μὰ μόλις τὸν ἀντίκρυσε, σοβαρεύτηκε. Καί, χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ φράκο,—μόνο στὰ μάτια τὸν κοίταζε,—τοῦ ψιθύρισε θλιβερά :

— Λοιπόν, ἀπόψε...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπ' τὸ διάδρομο δὲν περνοῦσε κανείς. Ὁ Νῖκος κοίταξε γύρω του μὲ φόβο καί, ξαφνικά, ἀπότομα, ἅρπαξε τὴ Δώρα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε στὴν κάμαρά της ποὺ ἦταν ἀντίκρυ.

— Ἔλα δῶ !... ἔλα δῶ !...

— Ἄχ, Νῖκο !... Νῖκο !...

— Σώπα !...

Ἔκλειστε τὸν πόρτα χωρὶς νὰ τῆς ἀφήσῃ τὸ χέρι, καὶ τῆς εἶπε :

— Δώρα, εἶμαι πιὰ τρελλός !... Δὲν μπορῶ !... Πές μου μισὴ λέξη καὶ χαλῶ αὐτὸ τὸ γάμο τὴν τελευταία στιγμή. Θέλεις ;

— Τρελλάθηκες ἀληθινά ! ; τοῦ ἀποκρίθηκε· πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ αὐτό ;...

— Μάγαπᾶς ;

— Σ' ἀγαπῶ, μά...

— Τότε γίνεται !

— Μὰ πῶς ; πῶς ;... Θέ μου !... Τώρα πιά ;...

— Θὰ φύγω κρυφά... θὰ χαθῶ... καὶ θἀφήσω ἕνα γράμμα πὼς τὸ μετάνοιωσά.

— Εἶνε ἀργά, Νῖκο !... Δὲ θὰ μπορέσω νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτό... Φαντάσου τὶ κακὸ θὰ γινόταν μπροστά μου ! Καὶ νὰ ξέρω πῶς ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ; Ὄχι ! Ἀδύνατο, Νῖκο ! Λυπήπου με !...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γυρεύοντάς κάτι τι, μπῆκε στὴν κάμαρα ἡ μητέρα. Δὲν παραξενεύτηκε καθόλου, μὰ καθόλου, ποὺ βρῆκε κεῖ μέσα τὸ Νῖκο μὲ τὴ Δώρα. Ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῇ τέτοιο πρᾶγμα !... Καμάρωσε μόνο λίγο τὸ γαμπρό,—ἦταν καὶ βιαστική,—τοῦ σύστησε νὰ πάῃ κάτω, γιατὶ ἔπρεπε νἄναι στὴν «ὑποδοχή», πῆρε τὸ πρᾶγμα ποὺ ἤθελε καὶ βγῆκε.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Νῖκος εἶχε σκεφθεῖ.

— Δώρα ! εἶπε. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς, τότε... ἔλα καὶ σύ ! Νὰ φύγουμε μαζί ! Ἀπόψε ! Τώρα ! Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει!..

— Νῖκο !... μὰ τί λές !

— Μ' ἀγαπᾷς ;

— Ὦ !

— Τότε θὰ φύγουμε μαζί. Τώρα εὐθύς ! Ἔλα !...Ἀποφάσισε!... Δὲν ἔχουμε καιρό... Ἐγὼ φεύγω κιόλα. Καὶ σὲ περιμένω κάτω, στὴν πορτούλα τῆς ὑπηρεσίας, ἔξω, στὸ κάγγελο.

Δὲν τοῦ ἀπκρίθηκε, σὰ νὰ τῆς κόπηκε ἡ φωνή. Τὸν κοίταζε μόνο μὲ τὰ μεγάλα, τὰ γλαρά, τὰ φαιοπράσινα μάτια της. Τὴν κοίταζε καὶ κεῖνος. Κοιτάχτηκαν ἔτσι λίγες στιγμές. Οἱ ψυχές τους μίλησιν μὲ τὰ μάτια. Τέλος ἡ Δώρα εἶπε μὲ ἀπόφαση :

— Ναί ! Πήγσινε ! Θἀρθῶ !

Καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του νευρικά, τὸν φίλησε γοργὰ στὸ στόμα.

***

Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ λόγο του ὁ Νῖκος, ποὺ ἦταν ἔτσι ἀνήσυχος, νευρικός, ἀλλόκοτος, κεῖνο τὸ βράδυ ; Μὰ ποῦ νὰ ξέρουν, ποῦ νὰ φαντάζονται οἱ φίλοι του !...

Εἶχε ἀρραβωνιάσει τὴν Ἑλένη, τὴν εἶχ' ἐρωτευθεῖ κιόλα λιγάκι,—τὸ εἴπαμε, - κι' ὕστερα... τρελλάθηκε ἀπὸ ἔρωτα μὲ τὴν ἀδελφή της !

Τὴ μικρὴ Δώρα δὲν τὴν ἐγνώριζε πρίν. Ἔλειπε στὴ Νάξο, ὅταν ἔγειναν τὰ προξενιὰ κι' ὁ γαμπρὸς μπῆκε στὸ σπίτι, κλεισμένη ἐκεῖ στὶς Καλόγριες. Κι' ἦταν μόνο δεκαπέντε μέρες ποὺ εἶχε ἔρθει, γιὰ νὰ παρασταθῇ στὸ γάμο τῆς Ἑλένης.

Ναί, δεκαπέντε μόνο μέρες τὴν ἐγνώριζε ὁ Νῖκος· ἀλλὰ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὴν εἶδε !

Αὐτὸ τὸ παράξενο κορίτσι τοῦκανε μιὰ ἐντύπωση ποὺ ποτὲ στὴ ζωή του δὲν τὴν εἶχε δοκιμάσει. Καὶ δὲν ἦταν ἡ Δώρα οὔτε δεκαεφτὰ χρονῶ. Κι' ἂν τὴν κοίταζε κανεὶς καλά, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πεῖ οὔτε ὄμορφη. Πιὸ κανονικὰ τουλάχιστο, πιὸ *γραμμένα*, ἦταν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλένης. Μὰ τὶ τὸ θές, ποὺ ἡ Δώρα εἶχε τὸ πιὸ ἀφράτο, τὸ πιὸ δροσερό, μὰ καὶ τὸ πιὸ θερμὸ κορμὶ ποῦ μποροῦσε νἄχῃ ἕνα κοριτσόπουλο τῆς ἡλικίας της ! καὶ προπάντων ἐκεῖνα τὰ μάτια,—ὤ, ἐκεῖνα τὰ μάτια, τὰ μεγάλα, τὰ γλαρά, τὰ φαιοπράσινα, μάτια γυναίκας ποὺ γεννήθηκε γι' ἀγάπη !

Ἀδύνατο ν' ἀντισταθῇ κανεὶς σὲ [illegible] τια ὅταν τὸν κοίταζαν ἐρωτικά ! Κ[illegible] μοιρο τὸ Νῖκο ἔτσι τὸν κοίτ[illegible] Δώρα κατάλαβε ἀμέσως τὴ[illegible] κάμει στὸ «γαμπρό»... [illegible] ποῦμε πὼς τὴν προκάλ[illegible] νέος τῆς ἄρεσε, τῆς ἄ[illegible] τια της νὰ τοῦ μιλ[illegible]

Ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου

τὸν τραβοῦν, νὰ τὸν τρελαίνουν, ὅπως τὄκανε, ἀπὸ ἔνστικτο, χωρὶς νὰ θέλῃ, κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ σ'ἕναν ἄντρα ποὺ τῆς ἄρεσε, — μὰ νέο, μὰ μεσόκοπο, μὰ νεάζοντα γέρο, μὰ λεύτερο, μὰ παντρεμένο, μὰ ξένο, μὰ συγγενῆ, φτάνει νἆταν ἄντρας καὶ λιγάκι τοῦ γούστου της...

Ἀπὸ τὴ Νάξο, ὅταν ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες, τοῦ εἶχε στείλει ἕνα συγχαρητήριο γράμμα, μερικὲς κάρτες, μιὰ φωτογραφία της παρμένη στὸ Μοναστήρι καὶ λίγα ξερὰ γιασεμιά. Ὁ Νίκος εἶχε ἰδεῖ κι' ἄλλες φωτογραφίες τῆς Δώρας στὸ σπίτι. Μ' ἀπὸ καμμιὰ δὲν εἶχε συγκινηθεῖ. Οὔτε τὰ γραψίματά της, τὰ κοινότατα τρυφερόλογα, τοῦ φάνηκαν τίποτα ἔκτακτο. Κι' ὅταν μιὰ μέρα τοῦ εἶπαν «ἡ Δώρα ἔρχεται αὔριο», ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδέα τοῦ τί θἄβλεπε. «Καλῶς νὰ ἔλθῃ!» Κι' ἄξαφνα νὰ ἰδῇ μπροστά του τ' ὁλόδροσο κι' ὁλόθερμο ἐκεῖνο πλάσμα, ν' ἀντικρύσῃ ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια μάτια, ποὺ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ λὲς καὶ τοὔλεγαν «σ' ἀγαπῶ! σὲ θέλω!»

Τοῦρθε ἀληθινὴ κατακεφαλιά.

Ἀλλὰ γιατί λοιπὸν δὲ χάλασε εὐθὺς τὸν ἀρραβῶνα; Γιατί δὲν εἶπε καθαρά: «ἀγάπησα τὴ Δώρα καὶ θέλω τὴ Δώρα»;...

Ντράπηκε. Ἐνόμισε πὼς δὲν εἶχε πιὰ τὸ δικαίωμα. Τέσσερες μῆνες μαζί του, ἡ Ἑλένη τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Κι' ὅσο λίγο τὴν εἶχ' ἐρωτευθεῖ κι' αὐτός, τῆς εἶχε πεῖ ὅμως πὼς ἦταν ἡ ζωή του κ' ἡ εὐτυχία του... Πῶς θὰ τῆς ἔλθῃ τώρα: ἔκαυα λάθος· ζωή μου κι' εὐτυχία μου εἶνε ἡ ἀδερφή σου!;... Τοὔρχόταν δύσκολο... Ἔπειτα, δὲν ἤξερε ἀκόμα πὼς ἦταν καὶ τόσο ἀγιάτρευτα ἐρωτευμένος μὲ τὴ Δώρα. Ἐνόμιζε πὼς μὲ τὴν οἰκειότητα θὰ τοῦ περνοῦσε, θὰ τὸ συνήθιζε, θὰ τὸ ὑπέφερε τελοσπάντων. Αὐτὸς θἄπαιρνε τὴν Ἑλένη κ' ἡ Δώρα θὰ γύριζε στὴ Νάξο. Ὁ γάμος, ἡ γυναῖκα του, θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν ξεχάσῃ...

Μὰ ὄχι, ἦταν ἀδύνατο! Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ποθοῦσε τὴ Δώρα. Ὅσο τὸν κοίταζε κείνη μὲ τὰ ἐρωτικά της μάτια, τόσο ἄναβε ὁ ἄνθρωπος, τόσο ἔχανε τὸ νοῦ του. Ἐπιτέλους δὲ βάσταξε. Τῆς εἶπε:

— Δώρα, ἂν σὲ γνώριζα προτύτερα, θἄπαιρνα σένα!... Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ κοίταξες!

Ἀδίστακτα τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Κι' ἐγώ!... Μὰ τώρα εἶνε ἀργά!...

— Ναί, δυστυχῶς...

Εἶπαν, γενναῖα κ' οἱ δυό, νὰ καταπνίξουν τὸ αἴσθημά τους. Τὸ «καθῆκον» ἔπρεπε νὰ ὑπερισχύσῃ. Ἀλλὰ ποῦ! Οὔτε ἡ ἐρωτικὴ φύση τῆς Δώρας μποροῦσε νὰ νικηθῇ, οὔτε ἡ ξαφνικὴ τρέλλα τοῦ Νίκου. Καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἔμειναν οἱ δυό τους, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη ἐξομολόγηση,—ἦταν στὸ σπίτι, μιὰ ὥρα ποὺ ὁ Νίκος εἶχε πάει πρὶν γυρίσουν ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ ἡ Ἑλένη κ' ἡ μητέρα,— ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου μὲ κλάματα, μ' ἀναστενάγματα, μὲ φιλιά:

— Ἄχ, τί δυστυχισμένοι ποὺ εἴμαστε μεῖς!

— Μὰ καὶ τί εὐτυχισμένοι!...

— Θέ μου! τί θὰ κάμουμε τώρα;...

— Τίποτα! θὰ φιλιόμαστε!...

Ἐνόμιζαν πὼς αὐτὸ θἄταν μόνο, πὼς θὰ μποροῦσε νἆταν μόνο αὐτό. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα καὶ τὴν ἀνεκλάλητη ἡδονὴ ποὺ εἶχε δώσει καὶ στοὺς δυό, κατάλαβαν πὼς θἄταν πολὺ δύσκολο νὰ ζήσουν ἑνωμένοι...τόσο λίγο. Ἔπρεπε νὰ ἑνωθοῦν ὁλοκληρωτικά. Ὁ Νίκος τοὐλάχιστο ἔβλεπε πὼς ὄχι μόνο ἀγαποῦσε πιὰ μὲ τὰ ὅλα του τὴ μικρὴ Δώρα, ἀλλὰ καὶ πὼς δὲν μποροῦσε νἀνεχθῇ κἂν ἄλλη γυναῖκα. Ἂν ἔπαιρνε, ἂν ἐπέμενε νὰ πάρῃ τὴν Ἑλένη ἀπὸ «καθῆκον», θὰ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη ὅσο ἦταν κι' αὐτός...

— Δώρα!... Ἐσένα πρέπει νὰ πάρω! Δὲν μπορῶ! Θὰ τὸ πῶ!

— Ὄχι! Δὲν εἶναι σωστό! Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ πάρω τὸν ἀραβωνιαστικὸ τῆς ἀδερφῆς μου; Τί θὰ πῇ; Τί θὰ κοῦν;..

— Δὲ μἀγαπᾷς λοιπόν;

— Σὲ λατρεύω... μά... αὐτὸ δὲν γίγεται... Ὄχι, χρυσέ μου, ὄχι...

Καὶ τὸν φιλοῦσε γιὰ τελευταία φορά. Κι' ἔπειτα σὲ λίγο ξανάρχιζε...

Μ' αὐτοὺς τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰ κρυφοφιλήματα περνοῦσαν οἱ μέρες, κι' ἡ ὁρισμένη γιὰ τὸ στεφάνωμα πλησίαζε.

Ὁ Νίκος εἶχ' ἔρθει σὲ μιὰ πολὺ παράξενη κατάσταση: Κουνιόταν σὰ νευρόσπασο, σὰν αὐτόματο. Ἔκανε ὅ,τι χρειαζόταν [illegible] γάμο, σὰ νὰ μὴν εἶχε τίποτ' ἄλλο στὸ νοῦ του ἀπ' αὐτόν. [illegible] ἦταν βέβαιος πὼς ὁ γάμος του μὲ τὴν Ἑλένη δὲν θὰ [illegible]νε ὄχι τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν θὰ τὸν ρωτοῦσε [illegible] γαινε καθόλου κεῖνο τὸ βράβυ στὸ σπίτι τῆς [illegible] ἕνα «δέν μπορῶ» τὴν παραμονή;... Δὲν [illegible] ἤξερε: πὼς δὲν ἦταν ἀργά, ὅπως ἐνό[illegible]νε ἀργά. Ὅσο δὲν ἀρχίζει καὶ δὲν τε[illegible]νεῖ μιὰ χαρὰ νὰ κοπῇ καὶ στὴ μέση, εἶνε καιρός.

Καὶ νά, τὴν τελευταία ὥρα, λίγο πρὶν πάῃ στὸ σπίτι σὰ γαμπρὸς μὲ τὸ φράκο του, ὁ Νίκος τὸ βρῆκε. Καὶ τὴν τελευταία στιγμή, στὴ κάμαρα τῆς Δώρας, ὅταν μπῆκε ἡ μητέρα καὶ τοὺς ἔκοψε τὴν ὁμιλία, ἐκεῖνος τὸ ξανασκέφθηκε καὶ τἀποφ[illegible]σε:

Ἀπόψε δὲν θἄπαιρνε τὴν Ἑλένη, ἀλλὰ θἄφευγε μὲ τὴ Δώρα.

Ἀπόψε, ναί.

Εἶχε χώσει στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του, μάτσο, τὶς [illegible]σπέντε χιλιάδες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὸ πρωῖ ὁ πεθερός του γιὰ τὰ μελίμηνα. Εἶχε βάλει στὸ πορτοφόλι του καὶ μερικὰ [illegible]εκάκια ποὺ εἶχε ἀπὸ δικά του. Τοῦ ἔφταναν. Μιὰ μικρὴ βίλλα στὴν Κηφισσιά, ἐπιπλωμένη, τὴν εἶχε νοικιάσει γιὸ νὰ πάῃ ἐκεῖ, μετὰ τὸ στεφάνωμα, μὲ τὴν Ἑλένη. Θὰ πήγαινε, πρὶν ἀπὸ τὸ στεφάνωμα, μὲ τὴ Δώρα. Τελείωσε!

— Δώρα! πές μου μισὴ λέξη!..

Πῶς μποροῦσε καὶ κείνη νὰ μὴ τοῦ τὴν πῇ; Καὶ τοῦ τὴν εἶπε. Καὶ ὐὲν ἦταν μισή. Ἦταν μιά, ὁλάκερη, γεμάτη, τρανταχτή:

— Ναί!

***

Ὁ Νίκος κατέβηκε κάτω· βιαστικός, μοιράζοντας γελάκια καὶ χειραψίες, πέρασε τὸ χὼλλ καὶ χώθηκε στὸ βεστιάριο. Φόρεσε τὸ ἐπανωφόρι του, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστούνι του.

— Φεύγετε, κύριε Νίκο; τὸν ρώτησε ἡ καμαριέρα ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει.

— Ναί, μιὰ στιγμή, κάτι ξέχασα... Ἂν μὲ ζητήσουν, πὲς πὼς σὲ πέντε λεπτὰ θἄμαι δῶ. Φεύγω μάλιστα ἀπὸ πίσω.

Κι' ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χώλλ, πῆρε τοὺς ἐσωτερικοὺς διαδρόμους κι' ἔφτασε ὥς τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Δὲν ἦταν αὐτὴ τὸ «κάγκελο» ποὺ εἶχε πεῖ τῆς Δώρας. Τὸ σπίτι τοῦ Πετρόπουλου ἀπὸ πίσω, ἔβγαζε σὲ μιὰν ἀλλόκοτη αὐλὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ δρομάκο. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, εἶχε σπιτάκια, χαμόσπιτα. Καὶ στρίβοντας, τέλειωνε σ' ἕνα στενὸ ἄνοιγμα, ποὺ τὸ ἔκλειναν, ὅταν ἤθελαν, μ' ἕνα κάγκελο. Ἀλλὰ τὸ κάγκελο αὐτὸ ἦταν πάντα σχεδὸν ἀνοιχτό. Μπαινόβγαιναν νύχτα-μέρα οἱ ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ, οἱ ψωνιστές, οἱ προμηθευτὲς κ' οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦσαν σ' ἕνα-δυὸ ἀπὸ τὰ χαμόσπιτα ἐκεῖνα. Τἄλλα τὰ χρησιμοποιοῦσε ὁ νοικοκύρης γι' ἀποθῆκες.

Ἡ καγκελόπορτα, γιὰ νὰ τὴν ποῦμε ἔτσι,— ἔβγαζε σ' ἕναν ἀρκετὰ πλατὺ δρόμο, παράλληλο μὲ τὸν ἄλλον ὅπου ἦταν ἡ φάτσα τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τ' αὐτοκίνητα, τ' ἁμάξια, ἀφίνοντας τοὺς καλεσμένους, ἔστριβαν κι' ἔφευγαν ἀπὸ τὸν πισινὸ αὐτὸ δρόμο.

Ὁ Νίκος στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ μάτιασε ἕνα σωφὲρ ποὺ τὸν ἐγνώριζε.

— Βαγγέλη, στάσου!

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε.

— Μὲ πᾶς στὴν Κηφισσιά;

— Μάλιστα, κύριε Νίκο, ὁρίστε!

— Ἔχεις βενζίνα;

— Μπόλικη!

— Περίμενε. Θὰ πᾶμε δυό.

«Κύριε Νίκο», «Βαγγέλη», τίποτ' ἄλλο. Γνωριμιὰ τῆς πιάτσας. Ὁ σωφὲρ δὲν ἤξερε καθόλου πὼς ὁ μουστερής του παντρευόταν ἀπόψε καὶ πὼς γιὰ τὸ γάμο του εἶχε ἀφίσει αὐτὸς πρὸ ὀλίγου στοῦ κ. Πετρόπουλου δυὸ κυρίες κι' ἕναν κύριο. Δὲν ἤξερε ἀκόμα οὔτε πὼς τὸ τυφλοσόκακο ἐκεῖνο μὲ τὴν καγκελόπορτα συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ σπίτι τοῦ γάμου. Τί τὸ παράξενο λοιπὸν ἂν ὁ κ. Νίκος, κουκουλωμένος μ' ἕνα βαρὺ ἐπανωφόρι καὶ περιμένοντας κάποιον ἢ κάποιαν ἐκεῖ χάμω, τοῦ ἔλεγε νὰ τὸν πάῃ στὴν Κηφισσιά; Κ' ἦταν Κυριακὴ βράδυ, ἡ ὥρα δέκα παρὰ τέταρτο. Πολὺ φυσικό!

Ὁ Νίκος πότε βημάτιζε μέσα στὸ στενό, πότε στεκόταν στὸ κάγκελο. Ἔβρισκε πὼς ἀργοῦσε ἡ Δώρα κι' ἀνησυχοῦσε, φοβόταν... Μὴν τὸ μετάνοιωσε; Μὴν τὴν ἔπιασαν;...

Ὄχι. Ἡ Δώρα δὲν τὸ μετάνοιωσε, οὔτ' ἐμποδίστηκε ἀπὸ τίποτα. Ἦταν ὥς ποὺ νὰ πῇ τὸ *ναί*. Τὸ εἶπε; Τελείωσε!

Καὶ νά την σὲ λίγο, μὲ μιὰ ἐσάρπα, μ' ἕνα κανελλὶ ἐπανωφόρι καὶ μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι.

Περπατοῦσε σιγά, κούτσαινε σχεδόν, γιατί ἡ βαλίτσα,—ἡ ἴδια ἐκείνη ποὺ εἶχ' ἔρθει πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τὴ Νάξο καὶ ποὺ τὴν εἶχε γεμίσει ἀκόμα μ' ὅ,τι βρῆκε πρόχειρο στὴν κάμαρά της,— τὴν ἐβάραινε.

Ὁ Νίκος ἔτρεξε καὶ τῆς τὴν πῆρε.

«Ὦ, λαθρεμπόριο!» σκέφθηκε ὁ σωφὲρ ἅμα εἶδε τὴ γυναικεία σιλουέττα στὸ τυφλοσόκακο.

«Ἄ, ὄχι, συγγένισσα», σκέφθηκε ἅμα εἶδε πὼς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοριτσόπουλο μὲ μιὰ βαλίτσα.

— Ἔλα! Ἔχουμε κι' αὐτοκίνητο...

— Μὰ ποῦ θὰ πᾶμε; Στὸ σπίτι σου;

— Σιωπή!

Φόρτωσαν τὴ βαλίτσα, μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο καὶ δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Δώρα δὲν εἴτανε οὔτε δεκαεφτὰ χρονῶν...